

Зад един малък хълм, пътят неочаквано се оживи: срещаха се хора с мотики и торбички, коли, натоварени с сено, после цяла чарда говеда в облаци прах. Наблизо, друго напречно шосе водеше към градеца, чиито къщи белееха в дрезгавината на километър-два от тука.

Скоро останаха пак сами сред потъмнелите нивя. Той запали фаровете и веднага наоколо стана нощ. Минаха така стотина-двесте метра, когато изведнаж фаровете угаснаха. Той спря колата. Опита да запали отново, но напразно. Слезе, светна с електрическата лампичка, прегледа набързо машината. Никакъв резултат. Очевидно, по-нататък не можеше да се върви. Той сбърчи лице, ядосан, обиколи, отиде до спътницата си и се облакът на вратичката:

— Е? Ами сега? Фаровете не щат да светят!..

Жената го погледна. После разбра, помисли един миг и рече:

— Ха! Значи — не можем да продължим — и веднага се засмя:

— Е, тогава — какво? Ще спим тука, в колата!..